

Nākotnes draudi

5 Kad daži runāja par templi, ka tas izrotāts dārgakmeņiem un bagātām dāvanām, viņš sacīja: 6 "Nāks dienas, kad no tā, ko jūs tagad redzat, nepaliks akmens uz akmens, kas netiks nopostīts."

7 Un viņam jautāja: "Skolotāj, kad tas būs, un kāda būs zīme, ka tas sāksies?" 8 Bet viņš sacīja: "Pielūkojiet, ka netiekat pievilti; jo daudzi nāks manā vārdā, sacīdami: es tas esmu, – un: laiks ir pienācis. Nesejojiet tiem! 9 Bet, kad jūs dzirdēsiet par kariem un dumpjiem, nebīstieties! Jo tam tā papriekš jānotiek, bet tas vēl nebūs gals." 10 Tad viņš tiem sacīja: "Tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, 11 būs lielas zemestrīces un vietu vietām bads un mēris, un no debesīm nāks baismīgas un lielas zīmes. 12 Bet pirms visa tā viņi gūstīs jūs un vajās, nodos sinagogās un cietumos, vedīs ķēniņu un valdnieku priekšā mana vārda dēļ. 13 Tas jums ļaus par mani liecināt. 14 Tad nu apņemieties savās sirdīs iepriekš nedomāt par to, kā jūs aizstāvēsieties. 15 Jo es jums došu vārdus un gudrību, kam neviens no jūsu pretiniekiem nespēs pretī stāties vai pretī runāt. 16 Arī vecāki un brāļi, radnieki un draugi jūs nodos, un kādus no jūsu vidus nogalinās. 17 Un visi jūs ienīdīs mana vārda dēļ. 18 Bet ne mats no jūsu galvas nenokritīs. 19 Ar savu izturību jūs iemantosiet dzīvību.

Lk. 21, 5-19

Mīļā draudze!

Varbūt Jūs ziņās dzirdējāt, ka liela daļa no Venēcijas pilsētas Itālijā ir pārplūdusi. Tie ir vislielākie plūdi kopš 50 gadiem. Nedēļas sākumā pilsētā notika ļoti interesants gadījums. Venēcijas reģionālā domē deputāti bija sanākuši, lai lemtu par vairākiem priekšlikumiem saistībā ar klimata izmaiņām. Piemēram, tur bija ieteikumi atbalstīt atjaunojamās enerģijas avotus, dīzeļa autobusa vietā iegādāties citus busus, kas mazāk piesārņo vidi, ierobežot plastmasas maisiņu patēriņu u.c. lietas. Kad notika balsošana, labējās partijas ar savu vairākumu noraidīja visus priekšlikumus. Divas minūtes vēlāk ūdens nāca caur durvīm un visiem deputātiem steigšus bija jāpamet telpas.

Šodienas tekstā Jēzus klausītāji templī Viņam uzdod jautājumu, kad piepildīsies Jēzus pareģojums, ka Jeruzalemes templis tiks nopostīts un kāda būs zīme, ka tas sāksies. Jēzus atbild un stāsta par viltus sludinātājiem, par kariem un zemestrīcēm, par badu un mēri, par vajāšanām un nodevību savā starpā, pat ģimenēs. Jūdu tautas vairākums neņēma Jēzus vārdus nopietni. 70. gadā Romiešu karaspēks nodedzināja templi.

Parasti mēs šo tekstu lasām kā nākotnes pravietojumu par pasaules galu, kas vēl gaida savu piepildījumu. Tomēr padomāsim uz vienu brīdi, kā to lasīja Lūkas evaņģēlija lasītāji. Lūkas evaņģēlijs tika uzrakstīts apmēram 85. gadā pēc Kristus, +/- 50 gadus pēc Jēzus nāves. Šajā laikā jūdu tautu bija piemeklējusi briesmīga katastrofa. 67. gadā tā sacēlās pret romiešu virskundzību. Cīņas ilga līdz 70. gadam, kad milzīgs romiešu karaspēks ielenca Jeruzalemi. Ieslēgtie jūdi izmisīgi pretojās, bet beigu beigās viņi tika pilnībā sakauti. Jūdu vēsturnieks Flāvijs Jāzeps stāsta, ka šajā laikā mira miljons cilvēku, kas gāja bojā badā, kas tika sodīti ar krusta nāvi, kas tika sadurti, sadedzināti, noslepkavoti. Templis bija pēdējā patvēruma vieta jūdu cīnītājiem, tomēr arī to nācās zaudēt, un visu templi nodedzināja un izpostīja. Vienīgais, kas mūsdienās no tā vēl redzams, ir raudu mūris, kur cilvēki nāk, lai noskaitītu kādu lūgšanu. Par kristiešiem ir saglabāta ziņa, ka viņi atstāja pilsētu, pirms tā tika izpostīta.

Jaunās Derības pētnieks N. T. Wraits (N.T. Wright) raksta: "Jēzus runāja par lietām, kas notiks "vienas paaudzes laikā". Daudzi mūsdienu pētnieki domājuši, ka viņš runāja par "pasaules galu" un kļūdījies. Bet šajos slavenos evaņģēliju vārdos Jēzus nerunā par pasaules galu, viņš runā par Jeruzalemes krišanu. Un protams, ka Jeruzaleme patiešām krita apmēram 40 gadus pēc Jēzus nāves. Jēzus visu laiku brīdināja savus tautiešus - ja tie Viņam nesekos, tad iznākums būs katastrofa. Viņš lietoja spilgtu valodu, lai izteiktu

savus brīdinājumus. Neskatoties uz to, cilvēki nepieņēma Viņa vēsti. Jēzus neteica to, ko cilvēki vēlējās, lai viņš saka.”

Lūkas evaņģēlija lasītāji uztvēra šodienas tekstu savādāk, kā mēs to lasām. Viņiem Jēzus pravietojums jau bija piepildījies. Jēzus arī pirms tam vienmēr atkal brīdināja savus klausītājus, ka tiem jāizdara izvēle - pa kādu ceļu viņi vēlas iet. Jēzus aicināja savus tautiešus atgriezties no grēkiem, mainīt savu domāšanu un meklēt Dieva valstību.

Mēs varam sev jautāt, vai šodien esam modrāki? Vai redzam šī laika zīmes, kas mums vēsta par gaidāmām katastrofām, kas mūs nākotnē sagaida? Vai arī mēs dzīvosim noliegumā līdz pēdējam brīdim, kad būs jau par vēlu?

Rīt svinēsim mūsu valsts svētkus, atceroties tos cilvēkus, kas ar savu drosmi, apņēmību un upuri izcīnīja šo valsti. Tomēr mūsu vēsture arī parāda, ka Latvijas valsts nav mūžīga. 1940.gadā mūsu tauta jau vienreiz piedzīvoja, ka šī valsts savu neatkarību var zaudēt.

Lai varētu ieraudzīt zīmes, mums ir jābūt atvērtiem tās vispār saredzēt. Mēs jau varam dzīvot savā iedomu pasaulē un iztēloties, ka viss ir jauki un ka tā turpināsies bezgalīgi. Bet kaut kad pienāks tas brīdis, kad arī šiem patiesības noliedzējiem būs jāskatās patiesībai acīs, ka *ūdens smeļas istabā*. Lai ieraudzītu zīmes, ir nepieciešama drosme izturēt patiesību, kas neko labu nevēsta. Mums ir jāsaprot, ka mūsu dzīves veids ir novedis mūsu pasaule līdz iznīcības robežai un ka mums visiem ir jāmainās, ja gribam turpināt dzīvot virs zemes.

Kā mums šodien rīkoties, kad redzam, ka klimats mainās, ka arī pie mums ir aizvien vairāk plūdu, ka visā pasaulē vētru, bada un plūdu dēļ miljoniem cilvēku ir spiesti atstāt savas mājas un doties bēgļu gaitās? Arī šodien ir pietiekoši daudz brīdinājumi, ka briesmas ir reālas un daļēji tās jau sāk īstenoties.

Jēzus norādīja, ka Viņa tautiešiem bija izvēles iespēja. Arī šodien nav runa par nolemtību, par kādu slepenu Dieva plānu, bet par izvēli, kā mēs gribam dzīvot - vai meklējam Dieva valstību, vai ejam ceļu, kas ved uz iznīcību un elli. Arī mēs šodien varam izvēlēties, kā vēlamies dzīvot - *zaji*, ar cilvēcību, veselo saprātu un cerību, vai padoties stiprākajam, pielāgoties, pārdot sevi, savu zemi, savas vērtības. Tas ir reāls ticības jautājums, vai dzīvojam ar paļāvību, ka Dievs mūs nepametīs pat visgrūtākos brīžos, vai ieslīgstam bezcerībā un turpinām dzīvot, kā līdz šim.

Neviens šodien nevajās cilvēkus, kas tikai savā sirdī tic Dievam. Problēmas var sākties tad, kad mēs šo savu ticību apliecinām ikdienā, ka saucam lietas īstajos vārdos, ka atklājam Kristu savos mazākajos brāļos un māsās, kas cieš no citu vienaldzības un cietsirdības, ka reāli sākam mainīt savus kaitīgos ieradumus.

Noslēgumā man jums būtu jautājums: kā jūs domājat, kas mums būtu jāmaina savās dzīvēs, lai mūsu valsts pastāvētu arī nākamos 100 gadus?

Āmen.